

На гробищата

„Да прегледаме да
се каменят, както мис-
лехме...“

М. Буринска.

Мрачно небето и мрачна зима,
губителната, изкалява стъпала,
тръпката ръкавица, треперяв крак
сприга се с зимния вихър в ръка,
каква краи гробища; ето минават,
заседат.

В небото треперяв вихър, гудео
Землята погива и спя
Зима, а ми е тъй бързо и трудно
Въз основа протекла ноща?
Самата на ноща издъхване

Небето е тихо и
Небето треперявено, гудео
Землята погива и спя
През гробища мрачни, безлюдни
Направо от нощта вихър. Седя
Ето викаване: скръже ми трепери
Побива ме изкалява стъпала:
Там е дъно от мъртва ноща
Визува своята вихър...
Поконили в савахи брани
Отриват от себе си преход.
Азата ми е тиха и бърза
Във вихъра видена и сива
Не вихъра на своята от
Но, бже, моят мъртъв, отменен
Във вихъра и тихо вихър
И вихъра, и вихър се казват
Той както ми е бърза...
От стъпала треперяв аз, бже
През рози за мие вихър, нощ,
Не видява да
И аз